

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

ŠPRTI
&
FRAJĚŘI

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

ŠPRTI
& FRAJĚŘI

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**ŠPRTI
&
FRAJĚŘI**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2021
Cover Illustrations © Jan Doležálek, 2021
Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2021
Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2021
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0022-3 (print)

ISBN 978-80-278-1053-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1054-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1055-0 (pdf)

V jedné předaleké galaxii

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční.

Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou pomocí technologie tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, technikem Aloisem Vodičkou, mimozemšťankou Agou, italským kuchařem Giuseppem, tajemnou Amanadou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiňski, která by tam radši vůbec nebyla. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám.

Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit. Zvláště když našli útočiště v práci pro vesmírnou mafii.

Nová mise

A tím to všechno začalo.

Ne přistáním vesmírných lodí na Sibiři, kdy si nás zástupci Společenství okoukli a konstatovali, že se nebudeme moc bránit, zato budeme nutričně hodnotní.

Ne pokusem proniknout mezi mimozemské nepřátele v rámci operace na záchranu lidstva, předem odsouzené k neúspěchu.

Ani službou na těžební planetce, kde jsem navenek působil jako kolaborantský předák, ale ve skutečnosti se snažil pomoci lidem vrátit se do hry.

Natož neplánovaným útěkem, únosem telepatického pavouka a krádeží staré nákladní lodi. Dokonce ani Gerasimovým rozhodnutím pojmenovat ten vrak Kraksna a mým rozhodnutím dál se na ní pokoušet o záchranu lidstva s posádkou složenou z existencí, které v lidstvu většinou nechcete.

Doopravdy všechno začalo až na Namathé.

Setkáním se zástupcem mimozemského druhu huntů, který přes svou převahu ve všech možných ohledech připomínal přerostlou slepi-

ci a jehož nevyslovitelné jméno jsem zkomolil na Aštara. Nebo spíš jeho návrhem, abychom pro něj začali pracovat výměnou za ochranu a osobní svobodu.

Svoboda bylo něco, po čem jsem toužil a čeho se lidem ve vesmíru zoufale nedostávalo. Mohli jsme sundat otrocké mundúry, ukrást vesmírnou loď, a dokonce si i vyrobit zbraně, ale se skutečnou svobodou to nemělo moc společného.

Aštar pochopitelně nepodnikal v charitativní výrobě háčkovaných panenek, takže se za jeho nabídkou mohlo skrývat cokoli a dost možná to nebylo nic lepšího než „spolkněte kondomy naplněné bílým práškem deset minut před nástupem do lodi, a kdyby vás kontrolovali, nikdy jsme se neviděli“.

A to na tom bylo nejhorší.

Operace Thümmel shořela jako papír, a pokud jsem chtěl pro záchranu lidstva udělat aspoň něco, musel jsem polykat. Nebo Aštarovu nabídku odmítnout a pokusit se lidstvo obnovit jen pomocí dvou žen a bandy mužů, kvůli kterým ženy většinou víru v muže ztrácejí. Dost jsem pochyboval, že kdybych o tom nechal hlasovat, byl by *pro* kdokoliv kromě Gerasima.

Ale co jiného jsem mohl dělat?

Byl jsem si až bolestně vědom toho, jak málo o Aštarovi a jeho obchodech vím, a přitom jsem

v podstatě neměl na vybranou. Tvrdil, že neobchoduje s otroky, a mně nezbyvalo než mu věřit a doufat, že pochází ze sorty správnáků a já se právě neupsal ďáblu. Spolu s celou svou posádkou.

Ještě pořád jsem si nebyl jistý, jestli můžu něco takového rozhodnout za ostatní, na druhou stranu jsem si dokázal jen stěží představit, že by si Vodička sbalil nářadí a Giuseppe hrnce a dali by mi sbohem, aby vedli lepší život na Namathé. Vodička by možná skončil jako něčí údržbář, ale Giuseppe by svým kulinářským uměním sotva někoho ohromil, aspoň ne v kladném smyslu toho slova. Natož když se lidi na Namathé používali převážně jako sexuální otroci nebo ke krmení zvířat. Nakrmit pouštní hady Giuseppem jsem i já považoval za smysluplnější než nakrmit kohokoliv Giuseppeho kuchyní. Pouštní planeta ve vzdáleném koutě sektoru, kterou mrzačil kulšeš jménem En-ruk, aspoň dokud jsme se s ním nezapletli my a nakonec ho nerozpustil sup s červem v krku – dlouhý příběh –, nebyla pro zástupce našeho druhu zrovna ideální místo k novému začátku. A i kdyby, já do něj ostatním nemohl nic nabídnout. Možná jen to nářadí a hrnce. Takže nakonec měli i oni na vybranou ze dvou zel a přinejmenším já jsem službu Aštarovi považoval za to menší.

Posádka Krakсны, které jsem velel, nebo se o to spíš pokoušel, se skládala z ruského poručíka, jehož silnou stránkou nebyla disciplína, kuchaře, jenž se nikdy nenaučil vařit, geniálního technika, co ještě nedávno umíral na chepitovou rakovinu, a chany, která mi po záchraně života člověkem přísahala sloužit, dokud nebude moct ona zachránit život mně. Potom měla v plánu mě zabít za všechna příkoří, jež jsem jí způsobil, a to bezpochyby pomalu a oprávněně.

Během pobytu na Namathé se mi posádka rozrostla o dva nováčky, distingovanou lingvistku – nebo možná už xenolingvistku – s triádou titulů a pološílenou španělskou dívku. To, že jsme je zachránili z En-rukova područí, bylo zatím naším největším úspěchem.

V jeho rámci jsme taky zničili celou oázu, vypustili na svobodu velké množství smrtících zvířat a zabili nebo aspoň zmrazili spoustu různých mimozemských tvorů.

A já teď seděl proti Aštarovi, zvažoval naše nevalné možnosti a snažil se přesvědčit sám sebe, že podat mu ruku a stisknout pařát je z nich ta nejlepší.

Působil upřímně.

To ovšem nemuselo nic znamenat, sám jsem předstíral věrnost švestkám, jen abych si udržel post kápa na Základně zmaru, aspoň než šlo

všechno do kopru. Neprokoukl mě ani první enlil, s nímž jsem se setkal tváří v tvář – protektor Bronas, kterého bych se nebál označit za víc než nebezpečného soupeře –, tak dobrý lhář jsem byl. Ale lhář lháře pozná.

A huntové nelžou.

Jenže to mi tvrdil hunta, takže...

Moment!

Znělo to jako klasická hádanka o Pravdě a Lži. Když jsme ji kdysi dávno řešili na semináři z logiky, ani mě nenapadlo, že si na ni jednou vzpomenu na nehostinné pouštní planetě na konci vesmíru.

Ale i kdyby mi hunta lhal, bylo mi to platné jako mrtvému zimník. Protože když odmítneme, vykopne nás na ulici města, které jsme málem zničili, a tam nám těžko někdo nabídne chleba se solí.

Takže jsem kývl.

A Aštar přišel s první prací, jako by jen čekal, až se na planetě, na níž léta úspěšně podnikal v šedé ekonomice, objeví rozvrzaná kocábka plná vyhublých lidí a jejich chanské kámošky. I když Aga asi o konceptu přátelství nikdy neslyšela, a pokud ano, určitě ho nehodlala praktikovat v našem případě.

Nerad jsem to přiznával, ale občas, jenom občas, mě to mrzelo.

I když z ní šel strach a svou touhu urvat nám hlavy nijak neskrývala, uvědomil jsem si, že si vážím jejího odhodlání i věrnosti chanskému odboji. V enlilském otroctví ostatně dělala to samé co já – předstírala, že slouží Společnosti, aby se dostala k chepitu a s jeho pomocí na kobylku modrým sviním. A já nejlíp věděl, jak je takové předstírání těžké. O dobrém spánku jsem si od vpádu švestek na Zem mohl nechat jen zdát, ale když už se mi něco zdálo, většinou to souviselo s tím dnem, kdy nám kulšešové rozdali zbraně a řekli, abychom postříleli všechny lidi, kteří se jim nehodili. Já to udělal a jen díky tomu jsem získal nejen pozici kápa na těžební planetce, ale i biočip, který mi umožňoval dorozumět se se všemi tvory na ní. Jenže vzpomínka na to, co to stálo, se mi nepřestávala vracet, byť jsem si nesčetněkrát opakoval, že jsem to udělat musel.

Chana musela mít za sebou spoustu podobných věcí, a jestli spala aspoň z poloviny tak špatně jako já...

Přerušil jsem úvahy o své nezáviděníhodné pozici a zeptal se hunty: „Co to bude za práci?“

Aga, která se mnou absolvovala boj o život na okraji vathúsu, už s námi tou dobou v místnosti nebyla. Nevím, nakolik se Aštar vyznal ve složitých vztazích v naší posádce, ale pocho-

pil, že chana slouží mně, a laskavě jí nabídl, aby si šla odpočinout. Já byl ještě pořád vyčerpaný po útoku na oázu zmrda En-ruka a nepovedeném úprku pouští, ale s léky proti bolesti a dvěma panáky mimozemského pití navrch jsem si připadal skoro jako na nenuceném pokecu s kámošem v baru. Až na to, že Aštar nebyl kámoš, ale nový šéf.

Doufal jsem jen, že mi za to dřív než Aga neutrhnou hlavu ostatní.

Aštar sáhl do schránky na stole a vytáhl z ní dlouhou tenkou tyčinku. Odlomil konec a tyčinka zrudla a zapraskala. Hunta si vložil druhý konec do zobáku, potáhl a pomalu vypustil kouř. Místnost provoněl... když už ne úplně tabák, pak aspoň něco tabáku dost podobného.

Uvědomil jsem si, jak moc mi chybí pozemské doutníky. Svou poslední cigaretu jsem vykouřil, když jsme vypouštěli Bohdanovo tělo do vesmírné prázdnoty. Její chuť jsem cítil na jazyku, kdykoliv jsem si na Bohdana vzpomněl. Vybavil jsem si, jak jsem držel jeho tělo v náručí, věděl, že se musím zvednout, jinak nás kulšešové dostanou všechny, a současně měl pocit, že to nedokážu. Připadalo mi to jako celá věčnost.

Aštar mi podal krabičku a já si nabídl a doufal přitom, že se z mimozemského cigára neposeru, nebo aspoň ne před huntou.

Po jeho vzoru jsem odlomil špičku tyčinky, vsunul jsem si ji do pusy a potáhl.

První šluk byl jako rána na solar.

Měl jsem co dělat, abych se nerozkašlal jako sedmák, který se snaží zapůsobit na holku ze střední. S doutníkem, jaké jsem znal ze Země, to mělo společný spíš tvar než chuť – a ani tím tvarem to pozemský doutník nepřipomínalo. Ať už bylo uvnitř cokoli, nechutnalo to přímo jako opium, ale určitě to k němu nemělo daleko. Snažil jsem se tyčinku si vychutnat, ale měl jsem podezření, že si ještě dvakrát potáhnu a buď omdlím, nebo huntovi pozvracím koberec. Za dobu nuceného půstu v enlilském otroctví jsem odvykl silnějšímu kuřivu a tohle by mi dalo zabrat i na staré dobré Zemi.

„Slyšel jste někdy o poslední bitvě Nevenů?“ zeptal se hunta.

Neslyšel jsem skoro o ničem, co se netýkalo mojí vlastní planety, ale diplomaticky jsem jen zavrtěl hlavou. Už to, že se mě Aštar zeptal, jako by připadala v úvahu i jiná odpověď než *ne*, bylo milé. Ještě před pár hodinami jsem přitom ani netušil, že existuje něco jako huntové. Vzpomněl jsem si, jak Gerasim v baru dělal na Aštarova synovce „Kšá!“, a Giuseppe plánoval, jak ho na lodi uvaří. Kdyby u toho Aštar byl, nabídku práce by si nejspíš rozmyslel.

„Nevenové byli zvláštní druh,“ pokračoval Aštar zahalený do hustého oblaku kouře. V hlase mu poprvé od našeho seznámení zaznělo vzrušení. Sice slabě, ale bylo tam. „Nevíme o nich skoro nic, krom toho, čím byli především. Učenci. Výzkumníky. Badateli. Předběhli svou dobu o stovky let.“

To nebylo zase tak těžké, pokud jsme je srovnávali s námi. Vrcholem pozemské techniky těsně předtím, než Zemi ovládlo Společenství, byly věci, které všude jinde upadly v zapomnění v době, kdy jsme se my teprve dostávali z doby kamenné. I na Vodičkův něco-jako-nebozízek, jenž dokázal narušit molekulární strukturu věcí, jsem zíral jako neandrtálec, jemuž někdo poprvé ukázal zapalovač. Oproti lidem byli určitě neskutečně technicky vyspělí i šneci, které jsem na Namathé párkrát úspěšně použil jako zbraň. A to neměli ani pořádné ruce.

„Jak se ale zdá, současně to byl mírumilovný druh,“ řekl Aštar. Kdoví proč mi bylo jasné, že pokud jde o mírumilovné druhy, většinou se o nich mluví v minulém čase. „Žel Vejci nepřežil boj s mnohem zaostalejším, nicméně o to tvrdším protivníkem.“

„Enlily,“ hádal jsem.

Aštar zavrtěl opeřenou hlavou. „Enlilové tehdy nebyli zdaleka tak expanzivní. V podsta-

tě rozumně nechávali špinavou práci na jiných a... čekali.“

„Dokud se nedočkali,“ pochopil jsem.

Hunta znovu kývl. „Na druhém konci namathského sektoru proběhla před sto lety velká vesmírná bitva, kterou nevenové prohráli. Zůstal po ní tak trochu památník a tak trochu tekutý písek, do kterého není radno šlápnout. *Vrakoviště*.“ Když Aštar skrze kouř zahlédl můj nechápavý výraz, vysvětlil: „Říká se tak části vesmíru poseté troskami zničených lodí, ale i automatických obranných systémů a pas-tí. Některé z nich jsou vysoce nestabilní, a pokud spustí, mohou i dnes způsobit katastrofu. Aspoň se to tvrdí.“

„To na tom pohřebišti někdo žije?“ zarazil jsem se.

„Naopak, vstup do nevenské části sektoru je zakázaný. A z dobrého důvodu. Centrální nevenské plavidlo tehdy vypustilo puls, který ochromil všechny ostatní. Jen díky tomu se trosky lodí nerozletěly po celém sektoru. Kdyby je někdo uvolnil nebo neúmyslně aktivoval stále funkční zbraně... dokázal by napáchat velkou škodu.“

Na velkou škodu jsem byl tak trochu odborník. Ale najednou jsem měl pocit, že celou dobu stojím na nášlapné mině, a teprve když se chys-

tám pohnout, někoho napadne se mi o tom zmínit. Představa, že jakýkoliv blbeček u kniplu špatně odbočí a omylem narazí do vesmírné atomové bomby, se mi vůbec nelíbila. Kdoví proč jsem náhle zatoužil ověřit si, že Gerasim ještě pořád jen pár podzemních místností ode mě okouzljuje profesorku silou svého slovanšského šarmu a Kraksna je bezpečně zakotvena na orbitě planety.

„Nechávat tam něco takového...“ začal jsem opatrně.

„Je bezpečnější než se pokoušet trosky odstranit,“ dokončil Aštar. „Aspoň to jsme si donedávna mysleli.“

Nevěděl jsem, co na to říct, a měl jsem znepokojivý pocit, že jsme se buď nepochopitelně vzdálili od mé původní otázky, jakou práci nám nabízí, nebo na ni právě odpovídáme, což byla ta horší varianta. „Donedávna?“

„Nechávali jsme Vrakoviště být a ono nechávalo být nás,“ pokračoval Aštar. „Je samozřejmě hlídané, obehnané ochranným pásmem, do kterého nesmí nikdo vstoupit. Dokonce ani enlilové se o to nepokoušejí. Dokud platí příslušná meziplanetární dohoda. Která... skončí příští měsíc.“

„A pak?“ nadhodil jsem.

„Pak se tam Společenství vydá. Všechno nepotřebné nechá odtáhnout a zbytek prohledá.“

A není divu. To místo ukrývá velké bohatství. Opravdu velké.“

„A taky velké nebezpečí.“

„To nejlepší vám nikdy nespadne do klína jen tak.“ Hunta se pousmál. „Proto je potřeba být opatrný.“

„Víte, že jsme zničili En-rukův palác, nechali mamuta rozšlapat část jeho lidí a zabili jeho i jeho ženu, i když v původním plánu nic z toho nebylo?“

„*Opatrnější.*“

Nechtěl jsem dělat ďáblova advokáta, ale zdálo se, že hunta nechápe, co všechno jsme už na Namathé způsobili. „Obávám se, že ani to by nestačilo, abychom se vydali mezi nestabilní a nebezpečné vraky a...“

„Našli loď a dostali se na její palubu, něco cenného z ní vzali a vrátili se sem,“ rozvedl zadání Aštar. „Abychom byli přesní.“

Najednou jsem měl pocit, že úkol, který jsme plnili pro jeho synovce, byl ve srovnání s tímhle brnkačka. A i tak skončil naprostým chaosem.

Odkáslal jsem si. „Možná vypadá En-rukova oáza potom, co jsme s ní skončili, zdálky líp než zblízka, ale...“

Aštar povytáhl ekvivalent obočí v podobě dlouhých černých peříček nad očima. „Předpokládám, že domluvit se s hlídkami, které slou-

ží na Vrakovišti za trest a mnohem déle, než by měly, nebude problém.“

„Pro nás?“

„Pro mě. Lépe řečeno pro mé zlato. Ale i vy si s nimi určitě poradíte. Do města jste se ostatně taky dostali, i když jste nebyli víc než otroci.“

Nezmínil jsem, že jsme kulšeše a chana na kontrolním stanovišti jednoduše zabili. A ani jsem nemusel. Na tanec mezi vejci v podobě neodpálených bomb nebyl nejlepší nápad vybrat někoho, kdo za sebou za jeden den nechal spoušť monstrózních rozměrů, a dva mrtví navíc už na tom nic neměnili.

Přesto... se Aštarovi povedlo mě zaujmout. Představa, že někdo daleko odtud omylem zmáčkne červené tlačítko s nápisem „NEMAČKAT“ a trosky se volně rozletí vesmírem, nebyla nic moc, ale to se ostatně mohlo stát i na Zemi. Pokud bylo ve vracích vesmírných lodí opravdu bohatství tak velké, jak Aštar tvrdil – a kdyby nebylo, asi by nás tam neposílal –, mohli bychom na tom získat i my. Nejenomže budeme v budoucnu potřebovat z něčeho žít, a když budeme mít štěstí, živit na Kraksně čím dál víc lidí, ale neuškodí mít něco v záloze, až se ty lidi budeme pokoušet na Kraksnu dostat. Peníze dokážou otevřít spoustu dveří, o tom jsem nepochyboval ani ve vesmíru.